

Не искамъ да описвамъ войната отъ 1877—78, нито пъкъ имамъ претенцията за да изложж кой знае какво литературно произведение, а искамъ само да разкажж каквото съмъ видѣлъ съ очитѣ си, и нищо повече; и то безъ да правя никакви коментари, или да поставямъ за прѣдметъ операциитѣ на конната батарея, въ която участвувахъ, въ сравнение съ ония на другитѣ войскови части на румънската армия. Моя расказъ не е нищо друго освѣтъ впечатления, които сж се втѣлнили въ ума ми, като на дѣте, тъй като тогава азъ едва бѣхъ навършилъ 16 години на възрастта си, и които впечатления нѣма да се изгладятъ отъ памятъта ми догдѣто бѣдж живъ.

Вслѣдствие на това атакуване отъ страна на турцитѣ, чете ни се единъ приказъ на деня, чрѣзъ който Негово Височество Принцъ Кароль одобрява нашитѣ комендантѣ, че сж отговорили на атакуването на Турцитѣ, тъй като тѣ сж изнасилили съ бомбитѣ си нашата територия, безъ никакво прѣдизвикване отъ наша страна, и че безъ никакъвъ поводъ тѣ така сж обявили намъ война.

А Русситѣ бѣхж вече минжли на Никополъ.

Ние почти всѣки день имахме съ Турцитѣ перестрѣлка единъ срѣщу другъ.

Сержантина Понеску Константинъ ни забавляваше съ смѣхоритѣ си. Нравехж се и менѣ неговитѣ шегобийства, но се докачахъ само когато ги подхвърляше върху ни. И той имаше особно удоволствие да ме гиѣви и да ме гледа сърдитъ. Когато засвиряше нѣкоя граната надъ главитѣ ни, или се прѣсваше нѣкоя до насъ близо, той ми викаше:

„Ей, волентирино, дръжъ да я уловишъ! Видишъ ли, колко е тежка?“

А пъкъ сержантина Грауръ му отговаряше:

„Я, остави го, та и той не е по голѣмъ отъ едно турско гюлле!“

Всичкитѣ солдати и офицери се смѣяхж и се спокусвахж отъ смѣхъ, а пъкъ азъ сърдито имъ думвахъ и се перяхъ, че не падамъ по-долу отъ единъ старъ солдатинъ.

Клѣтия Понеску нѣма щастнето да прѣмине съ насъ наедно отвѣдъ Дунава. Въ една отъ тѣзи бомбардировки,